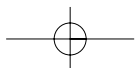
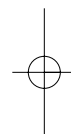
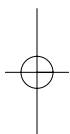
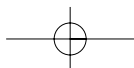
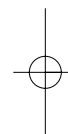
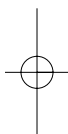

Het leger van de nacht

www.ploegsma.nl
www.reggienaus.nl
www.raadseljagers.nl

DE RAADSELEJAGERS

Reggie Naus

Het leger
van de nacht

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

ISBN 978 90 216 6859 8 / NUR 283

© Tekst: Reggie Naus 2010

© Omslagillustratie: Maaïke Putman 2010

Vormgeving omslag: Steef Liefthing

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2010

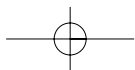
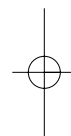
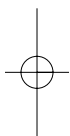
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

- Hoofdstuk 1* De laatste zonsondergang 7
- Hoofdstuk 2* De abnormale beurs 9
- Hoofdstuk 3* De grote vampierjager 20
- Hoofdstuk 4* Een echte heer 27
- Hoofdstuk 5* Nachtvluicht 37
- Hoofdstuk 6* Bloed en appelsap 49
- Hoofdstuk 7* Perdidos 54
- Hoofdstuk 8* Raaf 64
- Hoofdstuk 9* De koningin van de nacht 73
- Hoofdstuk 10* Het reuzenrad 78
- Hoofdstuk 11* De spookstad 94
- Hoofdstuk 12* Knoflook met tomatenketchup 116
- Hoofdstuk 13* Leven en dood 126
- Hoofdstuk 14* Wachten op de zon 137
- Hoofdstuk 15* Een draagbare zon 144
- Hoofdstuk 16* Kermis in de hel 153
- Hoofdstuk 17* De nacht van de bloedzuigers 166
- Hoofdstuk 18* De terugkeer van de grote vampierjager 179

*Hoofdstuk 1***De laatste zonsondergang**

Pastoor Flanagan klauterde langs de ruwe rotswand naar beneden, het touw in zijn handen stevig vasthoudend. Hij wierp een vluchtige blik omhoog en zag de zon langzaam wegzakken door de smalle spleet in de aarde waarin hij zojuist was afgedaald. Voor de zoveelste keer dwong hij zichzelf om diep adem te halen en moed te verzamelen.

Beneden hem, diep in de inktzwarte schaduwen, klonk geritsel. Doodstil bleef hij hangen met ingehouden adem, angstig afwachtend.

Even bleef alles stil, toen kwam een kleine vogel vanuit de duisternis op hem afgefladderd en vloog omhoog, de broeierige avond tegemoet. Of was het wel een vogel? Het kon ook een vleermuis zijn geweest. Bij die gedachte liep een rilling over zijn rug en hij sloot heel even zijn ogen om te bidden.

Hij probeerde al zijn moed, al zijn kracht bijeen te rapen. Hij móést dieper in de grot afdalen, hoewel hij veel liever zou vluchten nu het nog kon.

In de grot hing een vreemde geur. De muffe lucht die hij al zo vaak had geroken in oude grafkelders, maar ook iets anders. Een bitterzoete geur die hij niet kon thuisbrengen. Het enige waar die hem aan deed denken, was kwaad. Puur, onverdund kwaad.

Hij wist nu in ieder geval zeker dat hij op de juiste plek was.

Eindelijk had hij de schuilplaats van zijn vijanden gevonden, maar hij wist niet zo zeker of hij daar erg blij mee was... Opeens beseftte hij hoe alleen hij was. Waarom had hij geen versterking meegebracht?

Toen viel zijn oog op het zilveren kruisbeeld dat hij zo hard

in zijn hand geklemd hield dat zijn knokkels wit waren, en hij wist dat hij niet alleen was. Hij was nooit alleen.

Met iets meer moed in zijn hart klom hij voorzichtig langs de rotswand verder naar beneden, tot zijn voeten de grond raakten.

Hij maakte het touw om zijn middel los en haalde snel zijn zaklamp tevoorschijn. In het koude, witte licht van de straal zag hij een smalle gang die verder de aarde inleidde. Het was doodstil in de grot.

Opnieuw sloeg hij een kruis en hij begon langzaam de gang in te lopen, terwijl hij het kruisbeeld en de zaklamp met trillende handen voor zich uit hield.

Hoewel hij het niet kon zien, vóelde hij dat de zon op dat moment onderging. Hij voelde het zo duidelijk dat hij zich even afvroeg waarom hij het nooit eerder had gevoeld. Het was alsof zomer opeens in winter veranderde, alsof geluk in één klap werd weggevaagd door bittere wanhoop. De lucht in de grot voelde anders, de schaduwen leken tot leven te komen, en het meest verontrustend van allemaal... hij was niet langer alleen in de grot.

Angstig bleef pastoor Flanagan stilstaan en de haren in zijn nek kwamen overeind toen hij merkte dat hij bekeken werd.

Toen de langzame voetstappen hoorbaar werden en steeds dichterbij kwamen, wist hij opeens één ding heel zeker: de duistere gestalten die op het punt stonden zich op hem te storten, waren al lang geleden gestorven.

*Hoofdstuk 2***De abnormale beurs**

De kale man gilte toen de zwarte schaduwen zich op hem wierpen. Hij verdween in het donker en een zilveren kruis viel uit zijn handen – tuimelend, tuimelend... tot het opeens in het niets verdween. Een enorme zwarte schaduw gleed voorbij. Met langzame vleugelslagen steeg de vleermuis op, omhoog uit de donkere grot, de volle maan tegemoet...

‘Robert? Wakker worden!’

Robert opende geschrokken zijn ogen. Zijn gezicht was nat van het zweet en zijn hart ging als een razende tekeer.

‘Wat is er aan de hand?’ hoorde hij de stem van zijn moeder vragen. Ze stond in de deuropening van zijn slaapkamer bezorgd naar hem te kijken. Zwak ochtendlicht scheen door de gordijnen naar binnen.

‘Niks...’ mompelde hij terwijl hij rechtop ging zitten en het zweet van zijn voorhoofd veegde. ‘Een nachtmerrie.’

‘Verbaast me niks!’ zei zijn moeder terwijl ze afkeurend naar de posters aan zijn muur keek: foto’s en tekeningen van allerlei monsters en griezels. ‘Het is ook niet gezond voor een jongen van jouw leeftijd om je met dat soort dingen bezig te houden. Ik had het er pas nog over met de buurvrouw, en die zei ook al...’

‘Mam, ik wil me graag even aankleden,’ zei Robert een beetje geïrriteerd. ‘Als dat mag.’

Zijn moeder haalde haar schouders op. ‘Ik ben al weg, hoor. Let maar niet op mij. Ik dacht dat je zo graag naar je abnormale beurs wilde? Van mij mag je best blijven liggen. Dat is veel gezonder dan al dat gegriezel.’ Ze sloot de deur achter zich en Robert hoorde haar de trap af lopen.

Hij bleef even op de rand van zijn bed zitten en wreef de slaap uit zijn ogen. De droom bleef maar door zijn hoofd spoken.

Het was niet de eerste keer dat hij die had. Al een paar weken lang kwam de nachtmerrie steeds opnieuw terug, en elke keer een beetje echter. Het was al zover dat Robert zenuwachtig werd als het tijd was om te gaan slapen, en af en toe had hij de neiging om op zoek te gaan naar het nachtlampje dat hij als kind naast zijn bed had staan. Hij wist bijna zeker dat het ergens in een oude doos op zolder lag, want zijn moeder gooide nooit iets weg. Ze zei altijd dat hij later, als hij groot was, blij zou zijn als hij nog wat spullen uit zijn kindertijd had. Robert vroeg zich wel eens af wat hij als volwassen man met kinderspeelgoed zou moeten beginnen, maar het was vaak gemakkelijker om zijn moeder gelijk te geven en geen discussie met haar aan te gaan.

Hij stond op en de vloer voelde zo koud aan zijn voeten dat hij in één klap wakker was. Op zoek naar zijn kleren schoof hij stapels boeken over monsters en andere griezels opzij, en hij bedacht opnieuw dat juist hij niet bang moest zijn voor nachtmerries.

Robert was namelijk een echte kenner op het gebied van mysterieuze zaken. Hij had er zelfs zijn eigen website over: Raadseljacht. Die site was de afgelopen jaren flink gegroeid en zo nu en dan kreeg hij berichtjes van mensen die iets meer wilden weten over bovennatuurlijke wezens. Robert was altijd erg trots als hij hun vragen kon beantwoorden, maar hij wist dat hij eigenlijk nog een heleboel te leren had. Gelukkig had hij erg veel boeken en kon hij ook wel eens iets vinden in de bibliotheek of op internet. Uiteindelijk wist hij dan ook bijna alle vragen te beantwoorden, of ze nu over klopgeesten gingen of over het monster van Loch Ness.

Op weg naar de badkamer zette hij snel zijn computer aan.

Hij had niet veel tijd, maar wilde toch nog even zijn e-mail lezen.

Toen Robert terug op zijn slaapkamer kwam, gewassen en aangekleed, zijn halflange bruine haren naar achteren gekamd, zag hij dat hij een mailtje had van een van de vrienden die hij via zijn website had leren kennen.

Een half jaar geleden waren ze samen op vakantie gegaan naar een vissersdorpje, waar ze een mysterie hadden weten op te lossen. Ze bleken zo'n goed team te zijn dat ze zichzelf 'de Raadseljagers' hadden gedoopt. De herfstvakantie stond voor de deur en ze waren van plan om er dan weer samen op uit te trekken, maar ze hadden nog niet bedacht waar ze heen zouden gaan. Ze hoopten alle vier dat er binnenkort ergens in het nieuws een verhaal op zou duiken over een of ander raadsel dat ze konden onderzoeken, maar het was schijnbaar erg rustig in de spokenwereld.

Robert ging aan zijn bureau zitten en klikte op de mail om hem te lezen.

Hoi Robert, veel plezier op de beurs vandaag. Ik voel aan dat je een goede dag zult hebben.

Kusjes, Anne.

Robert grinnikte. Anne was een meisje dat er eerder uitzag als een modepop dan als een onderzoeker. Ze beweerde altijd dat ze van alles aan kon voelen en met geesten kon praten, maar tot nu toe hadden Robert en zijn vrienden daar weinig bewijs van gezien.

Even later zat hij in de bus, op weg naar de Paranormaal Beurs, die zijn moeder hardnekkig de 'abnormale beurs' bleef noemen.

De herfst was begonnen en het regende pijpenstelen. Robert zat met zijn hoofd vlak bij het raam, maar hij kon amper naar buiten kijken, zo veel water stroomde langs het glas naar

beneden. De vage schimmen van kale bomen gleden door de schemering voorbij. Waarom leek het in de herfst en winter toch altijd alsof de zon nooit helemaal opkwam? Misschien vond de zon het te koud en bleef hij liever in bed liggen...

Robert kon hem geen ongelijk geven. Hij rilde en trok de kraag van zijn jas wat verder omhoog.

Om hem heen zaten de andere passagiers te kuchen en hoesten. Achter in de bus had iemand de muziek op zijn mp3-speler zo hard staan dat de hele bus kon meegenieten.

Robert haalde de folder van de beurs uit zijn jaszak en las hem voor de zoveelste keer. Naast de gebruikelijke handlezers, kristallenverkopers en andere types die Robert eigenlijk een beetje zweverig vond, waren er een heleboel boekenkramen en er werden een paar lezingen gegeven die Robert niet wilde missen. Er kwamen experts praten over de verzonken stad Atlantis en de verschrikkelijke sneeuwman.

Het was jammer dat de andere Raadseljagers niet bij hem in de buurt woonden, anders zou het leuk zijn geweest om samen te gaan. Hij moest toegeven dat hij ze de afgelopen maanden flink had gemist.

De bus stopte vlak voor het beursgebouw, een grote hal waar vaak markten en dergelijke werden georganiseerd. Robert stapte uit en liep snel door de regen over de parkeerplaats naar de ingang.

Een paar oude vrouwtjes liepen hem voorbij, gekleed als een soort zigeuners met lange mantels, en toen hij de deur bereikte zag hij een man staan met een groot bord waarop 'De wereld vergaat in ~~1988 1990 2000~~ 2012' stond geschreven.

Hij kocht een kaartje en liep een enorme felverlichte hal binnen, die gevuld was met kramen, waartussen allerlei kleurrijk uitgedoste mensen rondstruinden. Mannen en vrouwen met bloemen in hun lange haren liepen schouder aan schouder met jongeren in zwart leer die te veel make-up droe-

gen. Robert zag een man in een wit gewaad met een grote houten staf die lachend stond te praten met een vrouw die verkleed leek als een middeleeuwse prinses. Eigenlijk viel Robert juist op doordat hij er zo normaal uitzag.

Hij keek op zijn horloge. Het duurde nog wel even voor de eerste lezing zou beginnen op het podium achter in de zaal. Robert liep langs de kramen en bekeek de boeken die daar te koop lagen.

Een paar meisjes stonden te neuzen tussen fel beschilderde beeldjes van elfjes en een paar gothic jongens stonden met droevige blikken te staren naar kandelaars in de vorm van doodshoofden.

Robert had zich voorgenomen om niet te veel geld uit te geven, want hij spaarde nu al maanden voor zijn vakantie met de Raadseljagers, maar hij kon het toch niet laten om even rond te snuffelen in een grote kraam vol tweedehands boeken.

Terwijl hij stond te bladeren in een boek over weerwolven, voelde hij opeens een hand op zijn schouder.

‘Robert! Ik wist niet dat jij hier zou zijn!’

Hij keek om en zag een dikke man met een bril en een borstelig baardje achter zich staan.

‘Markus Fort!’ lachte Robert, blij dat hij een bekend gezicht zag.

Fort schudde enthousiast Roberts hand, en zijn dikke buik wiebelde op en neer onder zijn veel te strakke *Star Adventures* T-shirt.

‘Ik wist ook niet dat jij hier zou zijn!’ zei Robert. ‘Kom je een lezing geven?’

Forts gezicht betrok. ‘Nee. Dat was eigenlijk wel de bedoeling, maar de organisatie vond mijn onderwerp te gewaagd.’

‘Hoezo?’ vroeg Robert.

Fort keek even om zich heen en boog zich toen naar Robert

toe. 'Ik wilde het publiek vertellen dat onze regering en koninklijke familie eigenlijk mensenetende buitenaardse hagedissen zijn.'

Robert keek hem verbaasd aan. 'Hagedissen?' vroeg hij. 'Daar heb ik nooit iets van gemerkt. En ik heb de koninklijke familie vaak genoeg op tv gezien.'

Fort schudde zijn kalende hoofd en schoof zijn bril wat verder omhoog op zijn neus. 'Natuurlijk heb je dat niet gezien. De hagedissen uit het Alpha Gena-zonnestelsel vermommen zich met rubberen maskers.'

'Eh... oké, dan is dat ook weer duidelijk.' Robert probeerde niet al te veel naar Forts rare ideeën te luisteren, omdat hij wel eens bang was dat hij zelf in een soort Markus Fort zou veranderen als hij zich te veel met zijn hobby bezighield. Fort was volgens eigen zeggen een beroemde schrijver en onderzoeker van de meest uiteenlopende mysteries, maar Robert wist dat hij al zijn boeken zelf uitprintte en bijna alles geloofde wat hij ooit had gelezen, hoe belachelijk ook. Zo geloofde Fort dat buitenaardse wezens hem wilden afluisteren en plakte daarom zijn ramen af met aluminiumfolie.

'Zijn je vriendjes er niet bij?' vroeg Fort.

Robert schudde zijn hoofd. 'Nee, maar binnenkort gaan we er weer samen op uit.'

'Een nieuw raadsel onderzoeken?'

'Dat is wel de bedoeling,' zei Robert. 'Maar we hebben nog geen geschikte plek gevonden.' Hij legde het boek dat hij nog in zijn hand had terug en wandelde met Fort tussen de menigte door.

'Ik sta met een kraam op de beurs,' zei Fort. 'Kom mee, dan laat ik je mijn nieuwe boeken zien.'

Robert volgde hem naar een kraam helemaal in een hoek van de hal, vlak naast de wc's. Op de tafel lagen talloze dunne boekjes, die eruitzagen alsof ze door een goedkope printer wa-

ren uitgeprint en vervolgens in elkaar waren geniet. Een dunne, kalende man met een dikke bril en een rode baard zat half slapend voor zich uit te staren achter de tafel. Zo te zien was er weinig interesse voor Forts kraam.

‘Nog veel verkocht?’ vroeg Fort aan de man, die verveeld opkeek en nee schudde.

Roberts ogen gleden over de boekjes op de tafel. *De koningin is een hagedis, Spookverhalen uit Zwartbaai, De occulte waarheid over broccoli...*

‘Hoezo niet?’ vroeg Fort boos aan zijn assistent. ‘Je zit hier op een van de beste plekken van de hele hal!’ Hij wees naar de stoet bezoekers die op en neer liepen tussen de wc’s en de zaal. ‘Moet je zien hoeveel mensen hier voorbijkomen! Misschien dat je eens wat beter je best zou kunnen doen!’

De man achter de tafel stond op. ‘Beter mijn best doen? Voor die paar centen die je me hiervoor betaalt?’

Fort werd rood. ‘O, dus het gaat jou alleen maar om geld? Ik dacht dat wij vrienden waren! Als je niet oppast, smijt ik je uit de *Star Adventures*-fanclub!’

‘Mij best!’ schreeuwde Forts vriend met een overslaande stem. ‘Die fanclub van jou is toch maar duf!’ Hij duwde Fort opzij en verdween in de menigte.

Fort keek hem even woedend na. Toen zuchtte hij en keek Robert aan. ‘Dat was Richard,’ zei hij, ‘een van mijn beste vrienden.’

Robert wist maar net zijn lach in te houden.

Fort liep om de kraam heen en wurmde met moeite zijn dikke lijf tussen de tafel en de muur. ‘Ik doe het wel weer allemaal zelf,’ mompelde hij.

Hij raapte een van de boekjes op en gaf het aan Robert. ‘Mijn nieuwe boek,’ zei hij met een trotse grijns.

Robert bekeek het omslag: een erg slechte tekening van een enorme vleermuis die voor een volle maan vloog. Heel even

kreeg hij een benauwd gevoel en de nachtmerrie die hem al wekenlang plaagde, flitste door zijn hoofd. Vleermuisvleugels en een volle maan... een vallend kruis...

‘Gaat het?’ vroeg Fort. ‘Je kijkt een beetje afwezig.’

‘Eh... ja, hoor,’ zei Robert. ‘Het zal de warmte zijn.’ Hij keek weer naar het boekje en las de titel. *Vampiers onder ons: de eeuwige strijd tegen de ondoden.*

‘Een groot succes,’ zei Fort trots. ‘Het hele internet staat vol met goede recensies van het boek.’

Robert keek hem even wantrouwend aan. Normaal gesproken was er helemaal niet zo veel over Forts boeken te vinden op internet.

‘Zijn er dan zo veel van verkocht?’ vroeg hij.

Forts ogen gleden naar het tafelblad en hij krabde aan zijn baard. ‘Nou, eh... dat valt wel mee, maar...’

Robert grijnsde. ‘Je hebt al die goede recensies toch zeker niet zelf geschreven, hè?’

‘Nee, natuurlijk niet!’ zei Fort. ‘Ik bedoel... in ieder geval niet onder mijn eigen naam. En een paar vrienden van me hebben ook geholpen. Leden van de *Star Adventures*-fanclub en zo...’ Hij pakte het boekje uit Roberts handen en keek hem een beetje nors aan. ‘Alle schrijvers doen dat, hoor. Reclame maken hoort er nu eenmaal bij. Public relations, heet dat.’

‘Als jij het zegt,’ zei Robert. Hij keek op zijn horloge. ‘Ik ga even naar de lezing over Atlantis luisteren. Heb je zin om mee te gaan?’

Fort schudde zijn hoofd. Zo te zien was hij nog steeds een beetje beledigd. ‘Nee, ik moet bij mijn kraam blijven.’

‘Goed, dan kom ik straks nog wel even langs,’ zei Robert.

Fort bromde iets onverstaanbaars en bladerde door zijn vampierboek.

Robert grinnikte en draaide zich om. Hij baande zich een weg door de menigte, in de richting van het podium.

Toen hij halverwege de zaal was, viel zijn blik op een kleine paarse tent die midden in de hal was opgezet. Voor de ingang stond een bord waarop met sierlijke letters 'Madame Miravski' was geschreven. Hij keek maar een paar seconden naar de tent, maar het was net lang genoeg om de blik te vangen van de oude vrouw die in de opening stond.

Waarom wist hij niet, maar hij bleef opeens stilstaan.

De vrouw kwam glimlachend op hem af gelopen.

Ze was oud en mager, en behangen met gouden sieraden die een tingelend geluid maakten terwijl ze liep. Haar gezicht zat vol diepe rimpels.

'De jongeman wil zijn toekomst weten, nietwaar?' vroeg ze met een vreemd accent.

Robert schudde zijn hoofd en wilde doorlopen. 'Sorry, maar ik heb geen tijd,' mompelde hij.

'De jongeman praat, maar zegt niets,' zei de vrouw vastberaden, en ze legde haar dunne handen op zijn schouders. Haar nagels waren lang en goud gelakt. 'Hij komt met madame Miravski mee, en zal weten wat hij weten zal.'

Hoewel hij helemaal geen zin en tijd had om zijn toekomst te laten voorspellen, liet Robert zich toch meevoeren naar de tent. Hij wist niet zo goed hoe hij de oude vrouw duidelijk kon maken dat hij echt niet wilde.

'Treed binnen,' zei madame Miravski en ze duwde hem de schemerige tent in. Ze volgde hem naar binnen en trok een dik gordijn voor de tentopening.

De geluiden van de beurs waren opeens helemaal verdwenen. De binnenkant van de tent rook naar wierook en werd verlicht door een brandende kaars. Op een kleine ronde tafel stond een glazen bol.

Robert wierp een blik op de kaars. 'Bent u niet bang voor brand?' vroeg hij nerveus lachend.

Madame Miravski negeerde hem. 'Neem plaats.' Ze gebaar-

de naar een van de krukjes naast de tafel. 'De jongeman wil weten wat verborgen is, maar niets is verborgen voor de ogen van madame Miravski!'

Robert ging zitten, zenuwachtig om zich heen kijkend. Er hing een rare spanning in de tent. Madame Miravski ging op de kruk tegenover hem zitten en sloot haar ogen. Ze begon fronsend met haar armen te zwaaien.

'De geesten willen niet komen,' zei ze hoofdschuddend. 'Madame Miravski kan de jongeman niet helpen...'

Robert stond snel op. 'Nou, dan ga ik maar...'

'...tot haar handpalm met zilver is belegd,' zei madame Miravski.

Robert fronste. Hij had het kunnen weten. 'Ik heb niet veel geld bij me,' zei hij snel.

'Een kleine bijdrage is voldoende,' zei de oude vrouw. 'Madame Miravski is een simpele vrouw die niet veel vraagt van het leven.'

Aarzelend ging Robert weer zitten en haalde zijn portemonnee tevoorschijn. Hij gaf de oude vrouw een muntstuk, dat ze gretig uit zijn hand griste.

Ze wierp een minachtende blik op de munt en haalde haar schouders op. 'Het is klein geld,' zei madame Miravski. 'Toekomst zal dan ook kort zijn.'

Robert zuchtte en wilde weer opstaan, maar de vrouw pakte hem bij zijn arm en trok hem naar beneden. Ze staarde in de glazen bol en zwaaide opnieuw met haar armen.

'Ja... ik zie jongemans toekomst... hij groot man zullen worden... zal met mooie vrouw trouwen en goede baan vinden...'

Robert had er spijt van dat hij zich naar binnen had laten lokken. Dit waren precies dezelfde praatjes die waarzeggers altijd hadden. Af en toe keek hij over zijn schouder naar de uitgang van de tent. Zou hij gauw weglopen, nu de vrouw zo diep in haar bol zat te staren?

‘Hij zal lang en gelukkig leven...’ ging madame Miravski verder. ‘En hij... hij...’

Opeens hapte ze naar lucht en de kaars flakkerde alsof er een bries door de tent gleed. Het leek wel alsof het donkerder werd. De schaduwen leken dichterbij te kruipen, alsof ze over de schouders van Robert en madame Miravski in de bol probeerden te kijken.

‘Gaaf het?’ vroeg Robert een beetje bezorgd.

Madame Miravski’s ogen waren groter geworden en ze keek angstig in de bol. ‘Hij...’ stamelde ze weer. ‘Hij zal...’

Opeens sprong ze overeind, nog steeds angstig naar de glazen bol starend. ‘Strigoi!’ fluisterde ze met een hese stem. Ze wees met een trillende vinger naar Robert, die nu ook geschrokken overeind sprong.

Hij keek naar de glazen bol, maar kon niets zien.

‘Strigoi!’ riep madame Miravski weer en ze sloeg een kruis.

‘Eh...’ stamelde Robert, ‘ik denk dat ik maar beter kan gaan.’

Met een bleek gezicht begon hij achteruit naar de opening van de tent te deinzen, maar madame Miravski sprong opeens op hem af en duwde iets in zijn hand.

‘Alsjeblieft,’ zei ze met een bevende stem. ‘Draag dit... voor je moeders bestwil.’

Robert keek naar het voorwerp. Het was een zilveren kruisje aan een ketting. Wat moest hij daar nu mee?

‘Eh... dank u,’ stamelde hij, ‘maar...’

Madame Miravski wendde haar blik af en liep met trillende handen achteruit. ‘Ga nu,’ zei ze zachtjes.

Robert keek haar nog heel even verbaasd aan. Toen draaide hij zich snel om en rende de tent uit, het kettinkje in zijn hand geklemd.

*Hoofdstuk 3***De grote vampierjager**

Robert liep met bonzend hart door de menigte. Hij was zo geschrokken van de oude vrouw dat hij pas na een paar minuten merkte dat hij het kettinkje met het kruis nog steeds in zijn hand geklemd hield.

In een rustige hoek bleef hij stilstaan om het te bekijken. Het was niet zo groot, maar het zag er erg oud uit. Zo te zien was het van zilver. Hij vroeg zich af wat zijn moeder zou zeggen als hij met zoiets thuis zou komen. Ze stond er altijd op dat hij niets van vreemden aannam, en al helemaal geen dure spullen.

Heel even overwoog hij om het kettinkje terug te geven, maar daar had hij helemaal geen zin in. Madame Miravski had hem de stuipen op het lijf gejaagd en hij wilde niet nog een keer die donkere tent binnenstappen. En wat bedoelde ze met dat rare woord? Strigoi of zoiets?

Hij haalde een pen en de folder van de beurs uit zijn jaszak en schreef het woord op. Als hij thuis was, zou hij het wel even opzoeken.

Toen keek hij om zich heen, peinzend over wat hij zou gaan doen. Hij was te laat voor de lezing over Atlantis en op de een of andere manier had zijn bezoek aan madame Miravski alles anders gemaakt. Hij had het opeens helemaal niet meer naar zijn zin op de beurs. Het leek wel alsof er een schaduw over de dag was gevallen. Misschien was het maar beter om naar huis te gaan.

Robert zuchtte en baande zich een weg tussen de menigte door, in de richting van Markus Forts kraam. Het was wel zo netjes om even afscheid van hem te nemen.

Toen hij er bijna was, zag hij dat er twee mannen voor de tafel met boeken stonden. Aan het gezicht van de schrijver te zien was hij erg blij dat er eindelijk iemand interesse toonde in zijn werk en hij was dan ook enthousiast aan het praten.

‘Jazeker,’ hoorde Robert hem zeggen, ‘mij wordt regelmatig om advies gevraagd. Enkele maanden geleden nog loste ik een raadsel op in Zwartbaai, verbonden met de legendarische voorspelling van graaf Svartwolder. En een jaar daarvoor deed ik onderzoek naar het moerasmonster van Zompdorp. Ik heb toen bijna de voetsporen van het monster gevonden, maar in een moeras kun je helaas geen voetsporen zien. Te nat, ziet u.’

De mannen keken hem bedenkelijk aan.

Robert bleef op een afstandje staan en bekeek hen nieuwsgierig. Ze zagen er niet bepaald uit als de typische bezoekers van de beurs. Het waren twee zongebruinde grijze heren in saaie pakken, die veel weg hadden van zakenmannen.

‘De reden dat we u bezoeken...’ zei een van hen met een vreemd accent dat Robert niet herkende. Hij kuchte en keek even om zich heen. ‘Het gaat om uw nieuwe boek. Over de... eh...’ Hij keek zijn gezelschap even aan, die bemoedigend naar hem knikte. ‘De... eh... vampiers,’ zei hij een beetje onwennig.

‘*Vampiers onder ons?*’ vroeg Fort enthousiast. ‘Geweldig boek, al zeg ik het zelf! Krijgt erg goede recensies op het internet!’

De andere man knikte nu naar Fort. ‘Dat hebben wij ook gezien, ja. Daarom hebben we u opgezocht. We hoorden dat u hier aanwezig zou zijn en het leek ons een neutrale plek om u te benaderen.’

‘O... eh... natuurlijk!’ zei Fort verrast. Hij keek even naar de boekjes op de tafel en toen weer naar zijn gasten. ‘En... eh... waar wilt u mij dan over spreken?’

Robert kwam voorzichtig wat dichterbij en deed alsof hij zich in de rij mensen wilde aansluiten die voor de wc’s stonden te wachten.

Een van de mannen boog zich naar Fort toe en keek hem serieus aan. 'Over vampiers,' zei hij.

Fort knikte. 'Nou, eh... als u mijn boek leest, kunt u alles vinden wat u dient te weten. Ik beschrijf alle grote uitbraken, zoals die in Servië in 1727, en natuurlijk Londen in 1897. Bovendien vertel ik...'

'We hebben uw boek al gelezen,' onderbrak de man hem. 'Het gaat ons vooral om de biografie achter in uw boek. U beweert daarin met eigen ogen verschillende vampiers te hebben gezien.'

Fort krabde even over zijn hoofd en zijn ogen schoten alle kanten op. 'Nou... eh... ik weet niet zeker of... in ieder geval... ik bedoel...' Hij trok nerveus aan zijn T-shirt.

'We hebben een goedbetaalde klus voor u,' zei de man, 'als u interesse heeft.'

'Betaald?' vroeg Fort. Zijn gezicht leefde op.

'Ik zal me eerst even voorstellen,' zei de man. 'Mijn naam is Simon Grant en ik ben de burgemeester van Perdidos.'

'Perdidos?' vroeg Fort. 'Dat is niet bepaald in de buurt.'

'We hebben de lange reis er graag voor over,' zei burgemeester Grant. 'Het is erg moeilijk om een echte expert op het gebied van vampiers te vinden.'

'Een echte...?' begon Fort. Hij keek de burgemeester even verward aan. Toen knikte hij. 'Natuurlijk. Dat begrijp ik.'

Robert kon zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en kwam voorzichtig dichterbij gelopen.

'Meneer Fort, ik zal eerlijk tegen u zijn,' zei de burgemeester en hij zag er opeens erg vermoeid uit. Zijn stem begon een beetje te trillen. 'Als u mij een jaar geleden had verteld dat u een vampierexpert was, had ik u vierkant uitgelachen.'

'Ik ben eraan gewend,' zei Fort. 'Sommige mensen geloven nu eenmaal nie...'

'Maar dat is allemaal veranderd,' zei de burgemeester. 'Er